

Klausz Kitti: Virágzás

Az asszony a tükörrel szemben állt. Magát nézte. Hamvas szőke haja már őszült, mindig mosolygós, kék szemei körül apró ráncok csücsültek, egykoron gyönyörű, sima, feszes arcbőre megereszkedett, s habár nőies, kecses alkata és mozdulatai megmaradtak, azért a teste többi részén is érezte a változásokat. Már közel járt a nyolcvanhoz, de úgy érezte, így is szerencsésnek mondhatja magát, hiszen az öregedés jelei viszonylag későn kezdtek jelentkezni nála. És, bár az idő múlása testén megmutatkozott, lelkét ugyanolyan fiatalnak érezte, mint amilyen huszonévesen volt.

A sarokban található polchoz sétált, és leemelt onnan egy vastag könyvet. Fotóalbum volt, ami a nő életét foglalta össze képekben. Életének minden szakaszából maradtak meg fényképek, amiket mostanság egyre többször nézegetett. Jó érzés visszaemlékezni a múltra...

A legelső kép, ami fennmaradt róla, a tizedik születésnapján készült. A születési tortája előtt áll, és megilletődve mosolyog bele a kamerába. Elmosolyodott, ahogy a fényképre nézett. Eszébe jutott gátlásos gyereklány-énje. Tizenöt éves koráig mindig az anyja szoknyája mögé bújt, közeli barátain kívül mindenkiel félénken és dadogva beszélt. Olyan volt akkor, mint egy, a földből épphogy kibújó tulipán. Nem érte még elég fény. Még nem a kifejlett egyed, csak a kezdeti hajtás. Ő is még csak ismerkedett a világgal. Tizenöt éves korában viszont történt vele valami. Felragyogott az első napsugár, amikor megismerte első szerelmét, aki egy roppant jóképű, nála három évvel idősebb fiú volt. Teljesen mebolondította, csodaszép, huncut égkék szemeivel, megnyerő mosolyával és erős, férfias kiállásával. Egy bálon találkoztak először, és őt már akkor teljesen lenyűgözte a jóképű idegen. Hamarosan kiderült, hogy érzelmeit viszonozzák, és egy varázslatos szerelem vette kezdetét. Ő és a fiú mindenhova együtt jártak, többször is elmentek vidámparkba, állatkertbe, bálókba, vagy csak egyszerűen sétáltak a parkban. Az első szerelem csodája csak erősítette, szépítette a tulipánt, bimbósodni kezdett.

Ez az álomszerű valóság azonban nem tartott sokáig. Pár hónap telt csak el, s a fiút felvették az egyetemre. El kellett utaznia, s habár megígérte, hogy amikor csak tud, írni fog, egyszer csak nem jelentkezett. Ő még reménykedett egy ideig, s hiú ábrándokkal nyugtatta magát, hogy biztos sokat kell tanulni, vagy valami hasonló, de hamar rá kellett jönnie, hogy az ő szép szemű lovagja bizony már csak a múlt. Akkor, életében először, nagyon nagyot csalódott, s ez az érzés akkor számára még oly ismeretlen volt, hogy nem is nagyon tudta kezelni. Sokat sírt, nézegette a fiúval készült fényképeket, s egy ideig nem is akart mással ismerkedni.

Viszont az önsajnálatot is megunta egy idő után, és úgy döntött, hogy újra elkezd bálókba, társasági eseményekre járni, ahol talán újra rámosolyog a szerencse egy sármos fiú képében. Ezzel elkezdődött egy olyan időszak, amikor baráti körét kibővítette, ahol tudott, ismerkedett. Nyitott lett, mindig próbálta az élet jó oldalát látni, mosolygott, és csupa pozitív gondolattal volt tele a feje. Ez meghozta a változást, hiszen részese lehetett egy újabb gyönyörű szerelemnek, sőt nem is csak egynek. Élvezte az életet, s ha voltak is gondok, csalódások, amikkel meg kellett küzdenie, jól vette az akadályokat. Élete tulipánja tovább fejlődött, már gyönyörűen bimbózott, érezte, hogy végre él, nem foglalkozott a nehézségekkel, csak ment előre megállás nélkül, mint ahogy a virág növekszik.

A szerelmi románcok a húszas évei feléig tartottak. Huszonhat évesen ugyanis megismerte azt a férfit, akivel aztán összekötötte az életét. Kicsit hasonlított legelső szerelmére, de nem csak ez volt az egyetlen dolog, ami annyira megfogta benne. Addig heves, lendületes természete kicsit lenyugodott, miután egyre többet találkozott a férfival, aki kész úriember volt. Sosem sietett sehova, mégsem késett el sehonnan. Szépen és kimérten beszélt, csúnya szó egyszer sem hagyta el a száját. Ugyanúgy látta a világot, mint ő, mindenben a szépet kereste, negatív gondolatokat meg sem engedett magának. Golfozott és lovagolt, ezáltal a jó modorhoz még egy kisportolt, férfias külső is társult, valamint a megnyerő mosoly sem maradhatott el. Egyszerűen minden megvolt benne, amit egy nő keres egy férfin, és szerencséjére ő is elnyerte az ifjú szívét, így megismerkedésük után négy hónappal a férfi megkérte a kezét. Természetesen hatalmas nagy lakodalmat tartottak, rengeteg barátot és ismerőst meghívtak. Külön nászútra nem mentek, az esküvőjük utáni egy-két évben utazgattak szerte a világban. Moszkva, Róma, Párizs, London, New York ... és arra az örömhírré tértek haza, hogy gyermekük lesz. Szerencsére minden problémamentesen történt, s huszonkilenc évesen világra hozta első gyermekét, majd rá két évre a másodikat. Addigra egy kiadó is felfigyelt rá, ugyanis írogatott már egy ideje, de addig még sosem jutott el odáig, hogy a műveit megjelentesse. Most viszont ez is sikerült, nagyon felkapott író lett, egyre több interjú készült vele, és az újságokban is rengetegszer szerepelt. Életének virága, az ő tulipánja ebben az időszakban kivirágzott. Kinyílt a bimbó, és teljes pompájában tündökölt, élete csúcspontján volt. Sikeres és boldog, minden összhangba került.

Aztán az évek teltek, gyerekeik pedig kirepültek a családi fészekből, ketten maradtak a férjével. Mindketten érezték már az idő múlását, egyikőjük sem volt már olyan, mint régen. Lelassultak, nem tudtak már annyi dolgot elvégezni. A ház nagy lett nekik, már nem tartottak hatalmas kerti partikat és fogadásokat, egyre jobban szűkült a baráti körük, mígnem csak a legközelebbiek maradtak meg. Ebből adódóan eladták a kertes családi házat és egy jóval kisebbbe költöztek. A kerttől viszont nem akart megválni, hiszen mindig is úgy érezte, hogy a virágok nagyon közel állnak a szívéhez. Új otthonának kicsiny kertjében is gyönyörű tulipánok bontogatták minden tavasszal a szirmaikat. Írói karrierje is kezdett megtörni, már nem volt kedve annyi interjút adni, nem akart már a nagyközönség előtt szerepelni. Inkább csak magának és a családnak írogatott, majd mikor megszülettek unokáik, akkor nekik talált ki meséket.

Az idő múlását nem tudta megállítani... hetven éves korára elvesztette férjét, megözvegyült. Kezdetben nagyon nehéz volt feldolgoznia kedvese halálát, főleg úgy, hogy a gyerekei külföldön éltek, nem nagyon volt már körülötte senki, a legtöbb barátja már szintén nem élt. Visszavetette magát az írásba, hiszen az mindig segített neki, ha bánata volt, ha öröme, jól esett neki, ha kiírhatta magából. Most életében először úgy érezte, hogy már ez sem úgy megy, mint régen. Kezei remegtek, s egy-két oldal után már el is fáradt. Úgy érezte, hogy a tulipán, amihez egész életében hasonlította magát, elkezdte hullatni szirmait. Hervadni kezdett, elvesztette tündöklő szépségét, azt a varázsát, amivel minden szempárt magára vonzott... nekilátott ledobni szirmait, s a virág, ami egykoron ragyogó szépségével megbabonázott mindenkit, elszárad, föld feletti szára elpusztul. Szomorú egy állapot, viszont föld alatti gumójában ott a lehetőség arra, hogy újjászülethessen... ez a remény örökkön örökké ott fog élni benne.

A nő becsukta a fotóalbumot, visszatette a helyére, majd leült a karosszékbe. Szinte elveszett a hatalmas ülőalkalmatosságban, piciny, törékeny testét elnyelte a nagy monstrum.

Maga elé meredt, s elmosolyodott. Igen, az emberi élet olyan, mint egy virág, gondolta. Piciny magként indul, majd zsenge szára lesz, ismerkedik a világgal, minden új neki. Majd megjelenik a bimbó, ami már kezdi mutogatni magát, de teljesen még mindig nem fejlődött ki, még mindig változik. Kell neki sok-sok éltető napfény, simogató esőcsepp. Majd ebből a parányi bimbóból kifejlődik a virág, elérkezik élete legszebb részéhez, még mindig változik, de már korántsem annyit, mint azelőtt. És habár a virágot néha viharok is roncsolják, nem adja meg magát, ejteth rajta a vihar akármekkora sebet, az begyógyul. A heg, a sebhely nyoma nem feltűnően, de ottmarad, a túlélésre tanítja, emlékezteti. Majd ahogy az idő múlik, a virág elfárad, szépen lassan elkezd ledobni szirmait, egyre többet, míg végül az utolsó szirmocska is lehull, s a növény elhervad. Viszont következő évben újra kihajt, de az már egy másik virág lesz, az előzőnek az utódja. Hasonlít rá, de mégsem ugyanaz. Ahogy a virágnál is, úgy az embernél is, a gyerekeiben, unokáiban mindenki tovább él, igaz, ugyanolyan már egy utód sem lehet, mint amilyen ő volt, de rengeteg hasonlóság visszaköszön.

Ahogy ezt a nő végiggondolta, ráncos ajkait széles mosolyra húzta. Felállt a székből, s a botjára támaszkodva odasétált írószékéhez, ami már fiatal kora óta megvan. Egy régi, hagyományos írógépből, egy asztali lámpából és egy vastag, teleírogatott füzetből áll ez a kis kuckó.

- Na - mondta ki hangosan –, azt hiszem, megvan az utolsó regényem címe.

Elmosolyodott, majd kinyitotta vázlatfüzetét, s az utolsó lapok egyikére, cirádás, dőlt betűkkel felírta a következő szót: Virágzás.